

Arrest

nr. 163 772 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 maart 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, dient op 4 januari 2012 bij de ambassade van België te Caïro een aanvraag in voor een visum kort verblijf met als doel familiebezoek.

Op 17 januari 2012 wordt dit geweigerd.

Op 14 mei 2013 wordt verzoeker in België aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 15 mei 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 18 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hieruit blijkt dat hij op 17 april 2013 een operatie heeft ondergaan.

Op 3 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gekend is onder het rolnummer 151.900

Op 2 maart 2016 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Daaruit blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij in april 2013 geopereerd werd aan zijn hoofd.

Op 3 maart 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de heer , die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: A.

Voornaam/prénom: R.

Geboortedatum/date de naissance: (...)1989

Geboorteplaats/lieu de naissance: SOHAG EGY

Nationaliteit/nationalité: Egypte

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Op 15.03.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij

een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 15.05.2013.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 15.03.2013 werd betrokkene zijn identiteit gecontroleerd in het station van Mol. Die dag werd aan betrokkene een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar betekend.

Betrokkene heeft op 18.07.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.03.2014. Deze beslissing is op 18.03.2014 aan betrokkene betekend. Het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Egypte wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene werd door de gemeente Leopoldsborg geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden om de overname te vragen aan Egypte.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 15.05.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...).”

Op 3 maart 2016 wordt verzoeker gezien door de centrumarts van het centrum voor illegalen te Brugge en wordt hij fit-to-fly verklaard.

Op 4 maart 2016 wordt verzoeker gehoord.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie onontvankelijkheid van de vordering aangevoerd, daar verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod.

2.2.2. Ter zitting repliceert de advocaat van verzoeker ten eerste dat de 9ter-procedure, die werd ingediend toen het inreisverbod reeds gelding had, in overweging werd genomen door het bestuur en dat het beroep tegen de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard, nog steeds hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), ten tweede stelt zij dat in het verzoekschrift de schending van hogere rechtsnormen wordt aangevoerd, met name het hoorrecht en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er dient te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoeker een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon indienen ondanks het inreisverbod, voorzien is in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan uit deze wettelijke bepaling geen rechten putten in het kader van huidige procedure, die het beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Het beroep dat verzoeker tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat nog hangend is voor de Raad, heeft geen schorsende werking.

Wat de hogere rechtsnormen betreft, wordt verwezen naar punt 2.2.3 hieronder.

2.2.3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ten opzichte van verzoeker op 15 mei 2013 een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar werd genomen, dit inreisverbod werd hem ter kennis gebracht op 15 mei 2013.

Het aan verzoeker afgeleverde inreisverbod van 15 mei 2013 is een verbodsmaatregel, die inhoudt dat aan verzoeker voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt dat verzoeker nadat hij op 15 mei 2013 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond werd verklaard en dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar dat deze op 3 maart 2014 onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod dat hem werd ter kennis gebracht op 15 mei 2013 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin een beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen dit inreisverbod..

De Raad stelt bijgevolg vast dat niet blijkt dat het inreisverbod van 15 mei 2013 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het is niet geschorst noch vernietigd en het is ook niet ingetrokken of opgeschort door het bevoegde bestuur. De termijn van drie jaar van dit inreisverbod loopt nog.

Het blijkt dan ook dat verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een uitvoerbaar inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

2.2.3.2. In het verzoekschrift voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in een tweede middel de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Inzake het hoorrecht stelt verzoeker dat hij gehoord werd door de spoorwepolitie maar dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarover verzoeker gehoord werd.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker lijkt in het eerste middel aan te geven dat rekening had moeten worden gehouden met het feit dat er nog een beroep hangende is tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Er dient echter te worden opgemerkt dat hierover wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft op 18.07.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.03.2014. Deze beslissing is op 18.03.2014 aan betrokkene betekend. Het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Egypte wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat met dit element, dat hij tijdens een gehoor naar voor had willen brengen, geen rekening werd gehouden.

Voor het overige blijft verzoeker volledig in gebreke om aan te duiden welke elementen hij had willen aanbrengen waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

De schending van het hoorrecht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Inzake artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker in het tweede middel dat hij bij zijn broer woont die hem ten laste neemt en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat hij woont bij zijn Belgische broer

die hem volledig ten laste neemt. Hij voegt bij het verzoekschrift een identiteitskaart van zijn broer. Verzoeker toont met deze loutere beweringen echter niet aan daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn broer. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid, er blijkt enkel dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn broer. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven tussen verzoeker en zijn broer dat moet worden beschermd.

Inzake artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker in het tweede middel dat het systeem van de gezondheidszorgen in Egypte te wensen overlaat en dat hij een risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar daar. Hij verwijst naar een website waarop een rapport van 16 september 2014 te lezen staat. Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing hierover op geen enkele manier gemotiveerd wordt en dat de vermelding dat verzoeker zich voor de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat niet volstaat.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit de stukken van het dossier en uit huidig verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet steunde op het feit dat hij doof werd aan zijn rechteroor en dat er in april 2013 in dit verband een operatie plaatsvond. Verzoeker heeft tijdens de controle op 2 maart 2016 ook verklaard dat hij geopereerd werd aan zijn hoofd. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en dat werd geoordeeld dat verzoeker niet het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt in huidig verzoekschrift geen melding van een behandeling die hij zou dienen te volgen.

Verzoeker brengt geen enkele concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van zijn kritiek in het kader van artikel 3 van het EVRM. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET